

v odpor vzaté rozhodnutí první stolice jako úřadu nekompetentního z povinnosti úřední zrušiti (srovn. Boh. A 3641/24). Ježto se tak nestalo a žal. úřad rozhodnutí nekompetentního úřadu podrobil věcnému přezkoumání a o odvolání meritorně rozhodl, ačkoliv se mu pro jeho věcné rozhodování nedostávalo potřebného substrátu, kterým může býti právě jen výrok úřadu příslušného, nutno v tomto postupu, kterým si osobil kompetenci, jež mu po zákonu nepřísluší, shledati nezákonnost.

Č. 11.101.

Zaměstnanci veřejní: Úprava titulu bývalého zaměstnance samosprávné korporace po přechodu do služby státní podle § 10 zák. č. 125/1927 Sb.

(Nález ze dne 1. března 1934 č. 1101.)

Prejudikatura: Boh. A 10.603/33.

Věc: František Č. v H. (adv. Dr. Vladimír Říha z Prahy) proti ministerstvu vnitra (vrch. odb. r. Dr. Jaroslav Holeyšovský) o titul účetního ředitele.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Dekretem osk v H. z 19. listopadu 1928 bylo st-li, okresnímu důchodnímu v H. sděleno, že zsv v Praze výnosem z 28. června 1928 schválil ve schůzi dne 27. června 1928 usnesení osk z 5. března a 14. května 1928 podle ustanovení § 212 zák. č. 103/1926 Sb., pokud se osk usnesla na systemisaci služebních míst — avšak, jak v onom intimátu uvedeno, pokud jde o místo účetního úředníka obsazené Františkem Č., pouze ve služební třídě II. stupnici 5. s titulem účetního ředitele, takže st-li přísluší zákonitý služební plat 5. plat. stupnice stupně služného c, s platností od 1. ledna 1928 s příštím zvýšením služného od 1. července 1930. V dekretu tom dále vyčísleny byly požitky, jež st-li na základě dekretu toho náležejí.

Dekretem zem. úřadu v Praze z 1. prosince 1928 bylo st-li, účetnímu řediteli býv. zastupitelského okresu v H. sděleno, že podle § 10 odst. 1 věty druhé zák. ze 14. července 1927 č. 125 Sb. a zák. z 28. června 1928 č. 92 Sb. přechází dnem 1. prosince 1928 do státní služby se všemi platovými a služebními právy a nároky, pokud nepřesahují míru, stanovenou v § 212 odst. 1 až 3 zák. č. 103/26. Dalším dekretu téhož úřadu z 8. října 1929 přiznány pak byly st-li, titulovanému v dekretu tom »vrchní účetní tajemník v H.«, u provedení § 10 cit. zák. o org. pol. správy vzhledem k dekretu z 1. prosince 1928 podle § 10 odst. 1 věty druhé zák. č. 126/1920 ve znění zák. č. 125/27 a zák. č. 92/1928 Sb., počínajíc dnem 1. prosince služební příjmy, a to služné 5. plat. stupnice stupně c ročních 25.200 Kč, činovné podle skupiny míst B ročních 4.080 Kč, výchovné ročních 1.800 Kč a vyrovnávací přírůstek ročních 1.560 Kč; pensijní příspěvek určen částkou ročních 1.512 Kč. Zvýšení služného podle § 15 plat. zák. stanoveno na den 1. července 1930 a výplata shora uvedených služebních příjmů nařízena ode dne 1. listopadu 1929.

Proti dekretu tomuto podal st-1 ve smyslu § 151 odst. 1 plat. zák. námitky, v nichž, opíraje se o výnos zsv-u v Praze z 28. června 1928, vytýkal, že neprávem změněn mu byl titul účetního ředitele na titul vrchního účetního tajemníka.

Námitkám těmto nevyhověl zem. úřad v Praze rozhodnutím ze 3. ledna 1931 z těchto důvodů: »Proti dekretu shora citovanému namítáte pouze, že nebyl Vám ponechán titul účetního ředitele, který Vám byl posléze přiznán dekretem osk z 19. listopadu 1928. Avšak tyto Vaše námitky nejsou nikterak opřeny o určitý pozitivní předpis. Naopak příslušné normy o úředních titulech úplně vyvracejí Vaše stanovisko. Podle odst. 4 § 10 zák. o org. pol. správy a § 12 odst. 1 vl. nař. č. 163/1930 platí o úřednících přeshlých ze služeb bývalých zrušených korporací autonomní správy do služby státní veškeré předpisy platné pro úředníky státní, a tudíž v otázce titulové zejména vl. nař. č. 103/27 o úředních titulech. V §§ 8—10 tohoto nař. jest pak stanoveno, jaký úřední titul komu přísluší. Podle předpisů těchto řídí se úřední titul podle platové stupnice, jejíž požitky dotyčný zaměstnanec má a služební třídy, do níž jest zařazen. Poněvadž Vy jste měl v den 1. prosince 1928 služební plat 5. plat. stupnice, přísluší Vám titul jen této stupnice (ve II. služební třídě, a kategorii účetní) a nikoliv titul stupnice vyšší. Ustanovení § 12 cit. nař. 103/27 dovolávati se nemůžete, poněvadž tento předpis máje povahu přechodného ustanovení platil pouze pro státní zaměstnance, kteří tu byli již v době, kdy nařízení to vešlo v platnost, a nelze ho proto vztahovati na případy, jež se vyskytly teprve později. Ostatně ve Vašem případě ani nejsou splněny náležitosti zmíněného § 12 cit. nař.«

Odvolání na rozhodnutí to podané zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím z důvodů rozhodnutí odvoláním vzatého v odpor a z těchto dalších důvodů: »Jako úředníku VII. hodn. třídy byl Vám udělen dekretem osk v H. ze 7. srpna 1924 titul »okresní důchodní«. Týž titul byl Vám ponechán k 1. lednu 1926, kdy jste byl převeden dekretem osk z 19. listopadu 1928, schváleným zsv-em, do 5. platové stupnice. Státní úředník účetní v VII. hod. třídě, kterážto kategorie odpovídá Vašemu služebnímu postavení, byl převeden do nového platového systému v 5. platové stupnici s titulem »vrchní účetní tajemník«. Titulu »účetní ředitel« mohlo se podle § 12 vl. nař. č. 103/27 Sb. dostat jenom onomu úředníku, kterému byl již dříve propůjčen tento úřední titul VI. hodn. třídy. Tato podmínka však u Vás splněna není a ani Vy sám to netvrdíte. Vzhledem k § 212 odst. 1 plat. zák. mohl jste tudíž přejíti do státní služby podle § 10 odst. 1 org. zák. jen s titulem vrchního účetního tajemníka. Vaš požadavek, aby Vám byl přiznán titul »účetní ředitel«, není právně podložen, a přesahuje míru stanovenou v § 212 odst. 1—3 plat. zák. pro státní zaměstnance. Zsv schválil sice výnosem z 28. června 1928 obsazení systemisovaného místa účetního úředníka 5. platové stupnice Vámi s titulem »účetní ředitel«, avšak do státní služby nemohl jste s tímto titulem přejíti vzhledem k § 212 odst. 1 plat. zák., poněvadž podle § 21 odst. 1 plat. zák. a § 9 vl. nař. č. 103/1927 je s 5. platovou stupnicí, jejíž požitky nesporně Vám v den 30. listopadu 1928 příslušely, spojen jediný titul »vrchní účetní tajemník« a není předpisu, který by připouštěl samostatné propůjčení titulu vyšší platové stupnice.«

O stížnosti na rozhodnutí to podané uvážil nss toto:

St-l míní, že žal. úřad neprávem upírá jemu nárok na titul »účetní ředitel«; opíraje se o výnos zsv-u v Praze z 28. června 1928, dovozuje, že výnosem tímto schváleno bylo podle ustanovení § 212 odst. 6 zák. č. 103/1926 usnesení osk v H., pokud se tato usnesla na systemisaci místa účetního úředníka, obsazeného st-lem s titulem účetního ředitele ve služební třídě II. stupnici 5. Řečeným schválením provedeným na základě odst. 6 § 212 plat. zák. byla však již po názoru stížnosti rozsudečným způsobem a pravoplatně rozřešena otázka, zda služební práva a nároky tímto dekretem st-li přiznané nepřesahují míru, stanovenou v § 212 odst. 1 až 3 zák. č. 103/1926 Sb., a nebyl proto zem. úřad v Praze, stanově dekretem z 8. října 1929 platová a služební práva a nároky, se kterými st-l přešel do státní služby podle druhé věty odst. 1 § 10 zák. č. 125/1927 Sb., oprávněn znovu rozhodovati o otázce, zda titul účetního ředitele st-li výnosem zsv-u z 28. června 1928 přiznaný, přesahuje míru, stanovenou v § 212 odst. 1—3 zák. č. 103/1926 Sb. či nikoliv.

Stanovisko toto nemá však po názoru nss-u opory v zákoně.

Nss vyslovil a podrobně odůvodnil již v nál. Boh. A 10.603/33 právní názor, že jde-li o určení platových a služebních práv a nároků, se kterými zaměstnanci zrušené veřejnoprávní korporace podle § 10 odst. 1 věta druhá org. zák. č. 125/1927 Sb. přecházejí do státní služby, posuzuje úřad tuto otázku s hlediska § 212 odst. 1—3 plat. zák. č. 103/1926 Sb. samostatně, nejso vázán předchozími rozhodnutími úřadů samosprávných, učiněnými podle § 212 odst. 4 nebo 6 plat. zák. V témže nálezu vyslovil nss dále, že státní úřad, stanově míru platových a služebních práv a nároků zaměstnanců zrušených korporací podle druhé věty odst. 1 § 10 zák. č. 125/1927 Sb., musí ovšem také zkoumati, zda služební práva a nároky převzatého zaměstnance, které přesahují míru normálních nároků státního zaměstnance podle odst. 1 § 212 zák. č. 103/1926 Sb., nejsou nároky nabytými jmenováním ve smyslu odst. 2 cit. § 212; leč i tuto otázku jest státní úřad povolán zkoumati zcela samostatně, nejso tu vázán na stanovisko úřadů samosprávných, zaujaté v uvedeném směru při schvalování podle odst. 4 a 6 cit. § 212 zák. č. 103/1926 Sb.

St-l ovšem tvrdí, že jeho nárok na titul »účetního ředitele« jest nárokem, nabytým jmenováním ve smyslu § 212 odst. 2 zák. č. 103/1926 Sb. a že jako takový musel býti respektován s hlediska druhé věty odst. 1 § 10 zák. č. 125/1927 Sb. bez ohledu na to, zda podle předpisů platných pro úředníky státní titul ten v 5. stupnici, přiznané st-li výnosem zsv-u z 28. června 1928, přísluší či nikoliv. V tomto směru uvážil nss:

Jest ovšem pravda, že úřad, prováděje převod zaměstnance zrušené veřejnoprávní korporace do služby státní podle § 10 odst. 1 věty druhé zák. č. 125/1927 Sb., musí respektovati též ustanovení odst. 2 § 212 plat. zák. a přiznati zaměstnanci tomu jeho dosavadní platová a služební práva a nároky, pokud nepřesahují míru stanovenou v odst. 2 cit. § 212. Dlužno však zkoumati, jakou míru rozuměti dlužno pod pojmem míry zmíněné v odst. 2 cit. § 212.

Ustanovení toto praví, že nabyli-li zaměstnanec jmenováním, provedeným podle platných předpisů nároků, které přesahují míru nároků, dosažitelnou pro státní zaměstnance stejné nebo rovnocenné kategorie a stejných služebních poměrů časovým postupem, lze vycházeti při úpravě podle § 3 zák. č. 495/21, a § 19 zák. č. 394/22 Sb., jakož i při úpravě podle tohoto zák. z nároků, nabytých takovýmto jmenováním. Z ustanovení toho plyne, že úřad prováděje u zaměstnance požitkovou úpravu podle § 3 zák. č. 495/21, § 19 zák. č. 394/22, jakož i podle zák. 103/26 Sb. může vycházeti při takovéto úpravě z nároků, kterých zaměstnanec nabyt jmenováním, provedeným podle platných předpisů, ač tyto nároky přesahují míru nároků analogického zaměstnance státního, dosažitelnou časovým postupem. Může tedy podle cit. ustanovení 2. odst. § 212 úřad zachovati zaměstnanci tyto vyšší nároky jen za předpokladu, že před prováděním úprav podle § 3 zák. č. 495/21, § 19 zák. č. 394/22 a podle zák. č. 103/26 Sb. zaměstnanec nároků takovýchto již nabyt podle platných předpisů, neboť jen za tohoto předpokladu může úřad, jak stanoví § 212 odst. 2 in fine vycházeti při řečených úpravách z nároků, nabytých takovýmto jmenováním.

Z toho však plyne, že mírou stanovenou v odst. 2 § 212 zák. č. 103/26, kterou musí úřad při přestupu zaměstnance do státní služby ve smyslu 1. odst. 2 věty § 10 zák. č. 125/1927 respektovati, dlužno rozuměti nároky, nabyté zaměstnancem jmenováním, provedeným podle platných předpisů, i přesahují-li míru nároků dosažitelnou pro státní zaměstnance stejné nebo rovnocenné kategorie a stejných služebních poměrů časovým postupem, ale jen v tom případě, když nároků takových nabyt zaměstnanec jmenováním, provedeným podle platných předpisů před úpravou jeho požitků podle zák. č. 495/21, 394/22 a 103/1926 a úřad při úpravách těchto z uvedených nároků vycházel.

V konkrétním případě však zsv v Praze, schváliv výnosem z 28. června 1928 podle odst. 6 § 212 zák. č. 103/26 ustanovení st-le na nově systemisované místo účetního úředníka s titulem účetního ředitele ve služební třídě II. stupnici 5., nevycházel, přiznáváje st-li řečený titul při úpravě podle tohoto zák., z nároku, kterého by byl st-l nabyt v uvedeném směru dřívějším nějakým jmenovacím aktem na základě tehdy platných předpisů, nýbrž titul účetního ředitele přiznal mu teprve sám touto úpravou jeho služebního poměru podle § 212 zák. č. 103/1926 Sb. Ale pak nelze právem tvrditi, že se přiznání titulu »účetní ředitel« ve výnosu zsv-u z 28. června 1928 jeví býti mírou platových a služebních práv a nároků zaměstnance veřejnoprávní korporace, jakou má na zřeteli odst. 2 § 212 plat. zák., a nebyl tudíž žal. úřad s tohoto hlediska povinen a oprávněn přiznání řečeného titulu při úpravě služebního poměru st-lova podle § 10 zák. č. 125/1927 respektovati.

Že by pak titul účetního ředitele, přiznaný cit. výnosem zsv-u st-li, ustanovenému účetním úředníkem v II. služeb. třídě 5. plat. stupnice, nepřesahoval s hlediska ustanovení § 212 odst. 1 plat. zák. míru služebního nároku analogického zaměstnance státního, stížnost způsobem vyhovujícím ustanovení § 18 zák. o ss nevytýká a bylo ji proto zamítnouti.